

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 309/2011-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L. Š., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. A. F., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 87/2009 a jeho uznesením z 9. marca 2011 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 a jeho uznesením z 21. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. Š. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2011 doručená sťažnosť L. Š., t. č. vo o väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. A. F., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 87/2009 a jeho uznesením z 9. marca 2011 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 a jeho uznesením z 21. marca 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Dňa 23. 4. 2009 som bol zadržaný a obmedzený na osobnej slobode na ... ulici v G. o 11:34 hod. príslušníkmi Pohotovostného policajného útvaru...

Dňa 23. 4. 2009 bolo voči mojej osobe vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, ktoré mi bolo doručené dňa 24. 4. 2009 a ktoré sa zakladalo na mojom vynútenom a pod nátlakom a strachom urobenom priznaní...

Uznesením sp. zn. 0 Tp/43/2009-13 Okresného súdu Košice I. zo dňa 27. 4. 2009 ma sudkyňa pre prípravné konanie vzala do väzby podľa ust. 72 ods. 2 Tr. poriadku z dôvodov uvedených v ust. § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku, s tým, že väzba mi začala plynúť 23. 4. 2009 o 11:34 hod. ... Uznesením sp. zn. 8 Tpo/19/2009-23 Krajského súdu Košice zo dňa 12. 5. 2009 bola zamietnutá sťažnosť mojej matky Mgr. A. Š. proti rozhodnutiu o mojom vzatí do väzby...

Okresnému súdu Košice I. bola doručená obžaloba Krajskej prokuratúry Košice zo dňa 6. 10. 2009...

Dňa 25. 2. 2011 som prostredníctvom môjho obhajcu podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu...

Túto žiadosť Okresný súd Košice I. dňa 9. 3. 2011 zamietol a neprijal ani môj písomný sľub...

Proti uzneseniu prvostupňového súdu o zamietnutí mojej žiadosti o prepustenie z väzby som podal dňa 10. 3. 2011 sťažnosť, o ktorej Krajský súd v Košiciach rozhodol jej zamietnutím ...

Porušenie čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru namietam preto, lebo o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu bolo rozhodnuté s prietahmi, hoci rozhodovanie malo prebehnúť urýchlene a neodkladne.

Žiadosť som prostredníctvom svojho obhajcu predložil okresnému súdu dňa 25. 2. 2011, pričom rozhodnuté bolo o nej dňa 9. 3. 2011 a k doručeniu uznesenia došlo dňa 21. 3. 2011.

O mojej sťažnosti podanej dňa 10. 3. 2011 rozhodoval krajský súd 21. 3. 2011 a uznesenie druhostupňového súdu mi okresný súd doručil 8. 4. 2011. Z uvedeného vyplýva, že celkové konanie o mojej žiadosti trvalo 43 dní, z toho 25 dní trvalo konanie na prvostupňovom súde a tento svojím konaním spôsobil aj neobvykle dlhú dobu doručovania ... uznesenia krajského súdu...

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) považuje za adekvátnu čl. 5 ods. 4 dohovoru lehotu 14 dní (rozhodnutie ESLP Touroude proti Francúzsku z 3. 10. 2000), nie však už lehotu 17 dní (rozsudok ESLP vo veci Kadem proti Malte zo dňa 9. 1. 2003), 23 dní (rozsudok ESLP vo veci Rehbock proti Slovinsku z 28. 11. 2000) a lehoty 30 dní, resp. 33 dní (rozsudky ESLP vo veciach G.B a M.B. proti Švajčiarsku z 30. 11. 2000). Lehoty počítané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (Bezicheri v. Taliansko z 25. októbra 1989, I. US 14/07)...

Porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj čl. 5 ods. 3 dohovoru namietam preto, lebo pri rozhodovaní o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nebolo okresným a ani krajským súdom rozhodnuté o mojom návrhu prijať dohľad probačného a mediačného úradníka ako náhradu mojej väzby v súlade s ust. § 80 ods. 1

písm. c) Tr. por. a to napriek skutočnosti, že vyslovene som žiadal nahradiť moju väzbu týmto inštitútom v prípade, že všeobecný súd by dospel k záveru o existencii dôvodov väzby ...

Týmto mojím návrhom, či žiadosťou sa obe konajúce súdy vôbec nezaoberali a ani o nej meritórne nerozhodli, lebo vo výrokovej časti uznesenia okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nie je o tejto alternatívnej žiadosti zmienka, čím došlo k porušeniu označených práv v tomto bode sťažnosti...

Porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru namietam preto, lebo uznesenia okresného a krajského súdu neobsahujú odkazy na konkrétne okolnosti alebo skutočnosti majúce vplyv na trvanie väzby a navyše sú založené na abstraktnej úvahe a na popretí základného ústavného práva prezumpcie neviny.

Argumentácia Okresného súdu Košice I., ako aj argumentácia Krajského súdu Košice nie je dostatočná, lebo je všeobecná a povrchná a preto ju nie je možné považovať za presvedčivú. Obe uznesenia považujem za nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. ... pričom ich rozhodnutia o mojom ďalšom držaní vo väzbe sa nezakladalo na konkrétnych a dostatočných skutočnostiach, ale iba na abstraktných úvahách a na popieraní práva prezumpcie neviny za súčasného nepreukázania existencie útekovej väzby...

Skutočnosť, že hrozí vysoký trest podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR nepostačuje pre dôvodnosť väzby a to ani v spojitosti so závažnosťou trestného činu...

Zvyšné súdom konštatované dôvody útekovej väzby („ako ďalšie skutočnosti“) ako moje konanie po čine, odpratávanie mŕtvoly, jej zatajovanie považujem za bezprecedentný prvok konajúcich súdov pri rozhodovaní o mojej väzbe. Okresný, ale aj krajský súd v podstate už v štádiu pred vynesením rozsudku o prípadnej vine a treste, teda v štádiu dokazovania, ktoré nebolo ukončené, prejudikoval moju trestnú vec.

Som presvedčený, že týmto svojím konaním porušili moje ústavné právo prezumpcie neviny garantované aj európskou legislatívou...

Taktiež aj rozhodnutie okresného súdu o ponúkanom sľube, ktorý by nahrádzal moju väzbu s ohľadom na jeho odôvodnenie považujem za protiústavné. ... Nesprávnosť rozhodnutí vidím aj v neexistencii dôvodov na neprijatie písomného sľubu a to vzhľadom na

moju osobu, môj predchádzajúci život a na nepreukázanie možnosti obavy z toho, že v prípade prepustenia z väzby ujdem alebo sa budem skrývať...

Okresný súd ako aj Krajský súd pri posudzovaní mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu rozhodovali len na základe abstraktnej úvahy, že som stíhaný za obzvlášť závažný zločin a mojím prepustením na slobodu je daný predpoklad, že opustím územie SR a vyhnem sa tým trestnému stíhaniu alebo trestu...

Dávam do pozornosti ústavného súdu aj to, že okresný súd aj krajský súd zamietnutie mojej sťažnosti zo dňa 25. 2. 2011 odôvodnili absolútne totožne ako pri svojich prvotných rozhodnutiach o mojej väzbe ešte v roku 2009... čo vyvoláva pochybnosti o zákonnosti ich rozhodnutí...

Porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru namietam preto, lebo Okresný súd Košice I. v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 87/2009 a Krajský súd Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 pri rozhodovaní o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 25. 2. 2011 nerozhodli o zákonnosti väzby a neprihliadal na moje námietky nezákonnosti väzby...

V mojom prípade súhlas prokurátora na zadržanie bol daný 23. 4. 2009 až 13:25 hod., teda cca. 2 hodiny po mojom zadržaní a obmedzení mojej osobnej slobody...

Som toho názoru, že neboli splnené dôvody, kedy by bolo možné zadržanie vykonať aj bez takéhoto súhlasu, nakoľko v mojom prípade nešlo o vec, ktorá by nezniesla odklad a ani nešlo o prípad, kedy by príslušný policajný orgán nemohol vopred súhlas dosiahnuť a to najmä preto, lebo minimálne od 1. 4. 2009 (vypočutie údajných svedkov) ako vyplýva zo spisového materiálu mohol policajný orgán získať súhlas prokurátora na moje zadržanie...

Na tento nezákonný stav som okrem mojej žiadosti o prepustenie z väzby poukázal aj na hlavnom pojednávaní dňa 14. 7. 2010, kde zákonný sudca po prednese môjho obhajcu pred verejnosťou povedal „ale ja som väzbu nerealizoval“...

Práve preto, že väzba je najzávažnejší zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného a vyžaduje si po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (mutadis mutandis III. ÚS 26/01), mám za to, že práve rozhodovanie o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 25. 2. 2011 malo byť priestorom pre väzobné súdy, aby rozhodli o ústavnosti a zákonnosti väzby prihliadnúc na skutočnosti, ktoré uvádzam v obsahu tohto

bodou mojej sťažnosti a to aj napriek tomu, že nezákonné zadržanie a tým pádom nezákonné väzobné stíhanie nastalo cca. pred 2 rokmi.

Porušenie práv označených v tomto bode sťažnosti sa domáham aj vo vzťahu k rozhodnutiam Okresného súdu Košice I. a Krajského súdu Košice o mojej väzbe zo dňa 27. 4. 2009 a z 12. 5. 2009...

Porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru namietam preto, lebo Okresný súd Košice I. v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 87/2009 nepostupuje s osobitnou starostlivosťou a urýchlením ako by si to vyžadovala väzobná vec a tým porušuje moje právo na prerokovanie veci bez prieťahov a v primeranej lehote (mutatis mutandis II. ÚS 55/98).

Obžaloba bola na Okresný súd podaná dňa 7. 10. 2009. Jednotlivé hlavné pojednávania resp. verejné zasadnutie prebiehalo v týchto intervaloch 16. 12. 2009, 10. 3. 2010, 14. 7. 2010, 6. 10. 2010, 8. 12. 2010, 9. 2. 2011, 30. 3. 2011, 11. 5. 2011.

Napriek tomu považujem za neštandardné, že vzhľadom na väzobnú vec sú jednotlivé pojednávania konajúcim súdom nariaďované zakaždým cca. po 2 mesiacoch, čo je v rozpore s nutnosťou prejednávať väzobné veci prednostne a urýchlene.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

«1) Okresný súd Košice I. postupom v konaní sp. zn. 7T 87/2009 v spojení s postupom Krajského súdu Košice sp. zn. 8 Tos 22/2011 porušili čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bolo rozhodnuté s prieťahmi;

2) Okresný súd Košice I. v konaní vedenom pod sp. zn. 7T 87/2009 uznesením zo dňa 9. 3. 2011 v spojení s Krajským súdom Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 uznesením zo dňa 21. 3. 2011 porušili čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že nerozhodli o alternatívnej žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby probačným a mediačným dohľadom;

3) Okresný súd Košice I. v konaní vedenom pod sp. zn. 7T 87/2009 uznesením zo dňa 9. 3. 2011 v spojení s Krajským súdom Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 uznesením zo dňa 21. 3. 2011 porušili čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že uznesenia neboli dostatočne odôvodnené;

4) Uznesenia Okresného súdu Košice I. zo dňa 9. 3. 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 7T 87/2009 a Krajského súdu Košice zo dňa 21. 3. 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011, ktorými bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu sa zrušujú a Okresnému súdu Košice I. sa prikazuje, aby L. S. prepustil neodkladne z väzby na slobodu;

5) Okresný súd Košice I. v konaní vedenom pod sp. zn. 7T 87/2009 uznesením zo dňa 9. 3. 2011 v spojení s Krajským súdom Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 uznesením zo dňa 21. 3. 2011 porušili čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 3 dohovoru tým, že porušili právo sťažovateľa na prepustenia z väzby na slobodu;

6) Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 7T 87/2009 uznesením zo dňa 9. 3. 2011 v spojení s Krajským súdom Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 uznesením zo dňa 21. 3. 2011 porušili čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že nedošlo k prepusteniu L. S. z väzby pre jej nezákonnosť a neústavnosť;

7) Okresný súd Košice. I. postupom v konaní sp. zn. 7T 87/2009 porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote;

8) Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu vo výške 20 000 €, ktorú sú povinní mu spoločne a nerozdielne zaplatiť Okresný súd Košice I. a Krajský súd Košice do dvoch mesiacov o právoplatnosti tohto nálezu.

9) Okresný súd Košice I. a Krajský súd Košice sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 314,18 € na č. účtu advokáta JUDr. A. F. ... vedený v ..., ... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní časti sťažnosti pre namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 7 T 87/2009 z 9. marca 2011, ktorým bolo rozhodnuté

o jeho žiadosti o prepustenie z väzby (a písomnom sľube) z 25. februára 2011, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie uznesenia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v časti, ktorá smerovala voči uzneseniu súdu prvého stupňa rozhodujúceho o zákonnosti väzby, odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

Sťažovateľ v sťažnosti predstrel aj námietku o porušení svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Tos 22/2011 z 21. marca 2011, pretože aj napriek tomu, že v žiadosti o prepustenie z väzby žiadal aj o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ani okresný súd, ani krajský súd o tejto skutočnosti nerozhodol.

V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ v žiadosti o prepustenie z väzby, ktorá bola okresnému súdu doručená 25. februára 2011, žiadal okrem iného aj o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Okresný súd uznesením sp. zn. 7 T 87/2009 z 9. marca 2011 rozhodol len o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ako aj o neprijatí písomného sľubu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Okresný súd v zhode s tým, ako tvrdí sťažovateľ, naozaj nerozhodol o návrhu sťažovateľa nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Ústavný súd pripomína, že vzhľadom na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb vtedy, ak už niet iného orgánu verejnej moci (všeobecného súdu), ktorý by bol za daného stavu oprávnený a povinný požadovanú ochranu poskytnúť.

Z princípu subsidiarity limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že nie je iba povinnosťou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 109/05).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že aj keď okresný súd ako súd prvého stupňa nerozhodol o sťažovateľovom návrhu nahradiť jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažovateľ mal možnosť toto pochybenie okresného súdu namietat' v sťažnosti proti jeho uzneseniu. Ako vyplýva z obsahu predmetnej sťažnosti z 10. marca 2011, sťažovateľ takúto skutočnosť vôbec nenamietal a žiadnym spôsobom sa v nej nezmienil o tom, že v rozhodnutí okresného súdu absentuje výrok, ktorým malo byť rozhodnuté o jeho návrhu podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ svoju námietku o tom, že okresný súd nerozhodol o jednom z jeho návrhov (nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka), predstrel prvýkrát až v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, hoci tak mohol učiniť už v sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu, čím by sa vytvoril priestor pre krajský súd, aby vzniknutý nedostatok relevantným a zákonným spôsobom odstránil. V tejto časti teda nevyužil opravný prostriedok, ktorý mu právny poriadok na ochranu jeho základného práva poskytol.

Pridržiavajúc sa zistených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal nezákonnosť svojho väzobného stíhania, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a to z dôvodu, že jeho zadržanie, ku ktorému došlo 23. apríla 2009, nebolo vykonané v súlade s podmienkami, aké predpokladá Trestný poriadok. V tejto súvislosti sťažovateľ namietal porušenie svojich práv aj uzneseniami okresného súdu č. k. 0 Tp 43/2009-13 z 27. apríla 2009 a krajského súdu č. k. 8 Tpo 19/2009-23 z 12. mája 2009, ktoré neoznačil v petite sťažnosti, len v jej odôvodnení.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre uviedol, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený prostriedok ochrany ústavnosti (I. ÚS 22/02, III. ÚS 78/09). Jednou zo základných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov.

Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 7 T 87/2009 ústavný súd zistil, že osobná sloboda sťažovateľa bola obmedzená príslušníkmi Policajného zboru 23. apríla 2009 v čase o 11.34 h. Z úradného záznamu, ktorý je súčasťou spisu, vyplýva, že k obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa došlo podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Následne bol sťažovateľ predvedený pred vyšetrovateľa, ktorý ho podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku v čase o 13.30 h. toho istého dňa zadržal, a to po predchádzajúcom telefonickom súhlase prokurátora udelenom o 13.25 h.

Uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach sp. zn. ČVS: KRP-40/OVK-KE-2009 z 23. apríla 2009 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona a 25. apríla 2009 podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach návrh na jeho vzatie do väzby. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 43/2009 z 27. apríla 2009 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 8 Tpo 19/2009-23 z 12. mája 2009 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Obidva súdy sa v označených rozhodnutiach zaoberali aj otázkou splnenia zákonných podmienok sťažovateľovho zadržania, pričom okresný súd aj krajský súd zhodne konštatovali, že tieto podmienky boli splnené.

Ústavný súd konštatuje, že ak teda sťažovateľ bol nespokojný s okolnosťami svojho zadržania, mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti. Ústavný súd konštatuje, že otázka sťažovateľovho zadržania bola posudzovaná zo strany všeobecných súdov ešte v apríli a máji roku 2009. Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 23. mája 2011, z čoho jednoznačne vyplýva, že ju podal po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty, ktorej zmeškanie nemožno odpustiť, a preto ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol ako podanú oneskorene (obdobne I. ÚS 286/09, III. ÚS 119/09).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že ak sa krajský súd v uznesení sp. zn. 8 Tos 22/2011 z 21. marca 2011 nezaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa jeho nezákonného zadržania v roku 2009 (okresný súd a krajský súd sa zaoberali

sťažovateľovým zadržaním v prvotných rozhodnutiach o vzatí do väzby), z už uvedených dôvodov nemožno tomuto nedostatku pripísať takú závažnosť, ktorá by mohla znamenať namietané porušenie sťažovateľom označených práv.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v súvislosti s porušením požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby doručenej okresnému súdu 25. februára 2011.

Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 7 T 87/2009 ústavný súd zistil, že 25. februára 2011 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktorej súčasťou bola aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby rozhodol okresný súd na neverejnom zasadnutí 9. marca 2011 tak, že ju zamietol a neprijal jeho písomný sľub (o dohľade probačného a mediačného úradníka nebolo rozhodnuté, ale tejto otázke sa ústavný súd venoval v prechádzajúcom texte tohto rozhodnutia). Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 10. marca 2011 sťažnosť [nenamietal, že nebolo rozhodnuté o jeho návrhu na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Dňa 18. marca 2011 okresný súd predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý o sťažnosti rozhodol na neverejnom zasadnutí 21. marca 2011 uznesením sp. zn. 8 Tos 22/2011.

Dňa 25. marca 2011 krajský súd vrátil spis okresnému súdu, ktorý zabezpečil doručenie druhostupňového rozhodnutia sťažovateľovi 31. marca 2011 (jeho právnomu zástupcovi 8. apríla 2011). K uvedenému ústavný súd poznamenáva, že pri počítaní konca lehoty, v rámci ktorej konal o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby súd prvého stupňa, vychádzal z dátumu doručenia uznesenia krajského súdu sťažovateľovi, nie jeho právnomu zástupcovi, a to riadiac sa svojou judikatúrou (obdobne napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 188/03,

III. ÚS 81/06). V týchto rozhodnutiach sa ústavný súd zaoberal otázkou plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v prípade namietania právoplatných rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktorú počítal od doručenia týchto rozhodnutí sťažovateľovi, a nie jeho právnomu zástupcovi. Podľa názoru ústavného súdu aj v tomto prípade bolo potrebné počítať koniec lehoty od doručenia namietaného rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi, nie jeho právnomu zástupcovi, pretože ide o porušenie jeho základných práv a slobôd. V okamihu doručenia namietaného rozhodnutia došlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, ktorý tým, že sa rozhodnutie dostalo do jeho dispozičnej sféry, získal poznatky o tom, z akého dôvodu bolo v jeho prípade rozhodnuté, konkrétnym spôsobom.

Vychádzajúc zo svojej judikatúry, ako aj zo zistených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že okresný súd konal o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu 29 dní (od 25. februára 2011, keď bola žiadosť doručená okresnému súdu, do 18. marca 2011, keď bol spis po prvostupňovom rozhodnutí – 9. marca 2011 a podaní sťažnosti – 10. marca 2011 predložený na rozhodnutie krajskému súdu; a od 25. marca 2011, keď sa spis vrátil z krajského súdu, do 31. marca 2011, keď bolo rozhodnutie krajského súdu doručené sťažovateľovi).

Podľa zistení ústavného súdu krajský súd konal o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu 8 dní, a to od 18. marca 2011, keď mu bol spis predložený na rozhodnutie, do 25. marca 2011, keď bol spis po rozhodnutí o sťažnosti (21. marca 2011) vrátený okresnému súdu.

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke

preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07).

Ústavný súd konštatuje, že doba konania okresného súdu v trvaní 29 dní a doba konania krajského súdu v trvaní 8 dní zodpovedá požiadavke neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby tak, ako to má na mysli čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. Okresný súd v priebehu tejto doby rozhodol o žiadosti sťažovateľa, písomne vyhotovil rozhodnutie a doručil ho procesným stranám, predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu a doručil druhostupňové rozhodnutie sťažovateľovi. Pokiaľ ide o krajský súd, ten v priebehu 8 dní rozhodol o opravnom prostriedku, písomne vyhotovil rozhodnutie a vrátil spis súdu prvého stupňa.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd a krajský súd rozhodli o zákonnosti sťažovateľovej väzby urýchlene, teda v lehote akceptovateľnej z hľadiska čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj v súlade s jednou zo základných zásad trestného konania zakotvenou v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorej sú orgány činné v trestnom konaní a sudy povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už na predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa zákonnosti väzby sťažovateľ namietal aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva

na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (či čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy) o práve na spravodlivé súdne konanie vrátane práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Napokon, pokiaľ ide o zákonnosť sťažovateľovej väzby, bolo potrebné preskúmať jeho námietky o porušení jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 22/2011 a jeho uznesením z 21. marca 2011.

V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdil, že rozhodnutie krajského súdu považuje za arbitrárne, neodôvodnené, pretože podľa jeho názoru neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti preukazujúce potrebu ďalšieho trvania jeho väzby, ale je založené len na abstraktnej úvahe s použitím tých istých skutkových a právnych dôvodov, aké existovali pri jeho vzatí do väzby. Okrem toho sťažovateľ vyslovil názor, že označeným rozhodnutím došlo aj k porušeniu zásady prezumpcie neviny, pretože krajský súd v rozhodnutí týkajúcom sa väzby prejednikoval otázku jeho viny, ktorá je predmetom konania vo veci samej.

Podľa zistení ústavného súdu krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia z 21. marca 2011 konštatoval:

«Po preskúmaní doposiaľ vykonaného dokazovania sa krajský súd nestotožnil s názorom obhajoby v tom smere, že po zmene výpovede obžalovaného došlo k takej zmene dôkaznej situácie, ktorá by mala vplyv na existenciu dôvodov väzby. Obžalovaný je aj v tomto štádiu trestného konania dôvodne podozrivý zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, za ktorú mu v prípade uznania viny hrozí vysoký trest odňatia slobody.

Tak, ako to už okresný súd a krajský súd opakovane konštatovali vo svojich uzneseniach, skutočnosťou opodstatňujúcou dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. aj v tomto štádiu trestného konania je predovšetkým zistenie, že obžalovanému L. Š. hrozí v prípade uznania viny uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 15 až 20 rokov

nepodmienečne. Táto skutočnosť spolu s ďalšími okolnosťami, ktoré mali v predmetnom prípade nastať bezprostredne po spáchaní skutku (teda spôsob konania obžalovaného po čine, odpratanie mŕtvoly poškodeného, jej zatajovanie), ako aj samotná závažnosť trestného činu, aj podľa názoru krajského súdu, aj v tomto štádiu trestného konania dostatočne odôvodňujú obavu z úteku obžalovaného v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu. V tejto súvislosti sa tak krajský súd nestotožnil s názorom obhajoby o absencii ďalších konkrétnych skutočností, ktorých existencia je pre dôvodnosť útekovej väzby v spojení s hrozbou vysokého trestu nevyhnutná.

Vo vzťahu k neprijatej záruke sa krajský súd taktiež stotožnil s názorom okresného súdu, že neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktoré predpokladá ustanovenie § 80 ods. 2 Tr. por. vo vzťahu k obzvlášť závažnému zločinu, ktoré by prípadne prijatie písomného sľubu odôvodňovali. Samotná skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ nebol trestne stíhaný nemožno považovať za výnimočnú okolnosť prípadu v predmetnej trestnej veci.»

Na rozdiel od sťažovateľa sa ústavný súd domnieva, že rozhodnutie krajského súdu odvolávajúce sa aj na skoršie väzobné rozhodnutia v tejto veci obsahuje dostatočný popis skutkových a právnych dôvodov útekovej väzby postačujúcich na to, aby bolo možné konštatovať, že dané rozhodnutie ako výsledok rozhodovacej činnosti je potrebné považovať za legitímne a odôvodnené. Krajský súd v namietanom rozhodnutí poukázal na sťažovateľov postoj k trestnému konaniu (k zmene jeho výpovede), k doterajšej dôkaznej situácii, pričom konštatoval, že tieto okolnosti spolu s hroziacim trestom, závažnosťou trestnej činnosti, ktorá sa sťažovateľovi kladie za vinu, ako aj okolnosťami súvisiacimi so spáchaním trestného činu, ako aj so správaním sťažovateľa po dokonaní trestného činu svedčia pre jednoznačný záver o tom, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku aj naďalej trvá.

Podľa názoru ústavného súdu sú dôvody, ktoré uviedol krajský súd, dostatočne konkrétne, a aj napriek tomu, že už nejde o štádium väzobného stíhania v jeho začiatku, stále aktuálne, a to hlavne s prihliadnutím na všetky okolnosti, ktoré súvisia s trestnou činnosťou sťažovateľa a jeho postojom k trestnému obvineniu (v súčasnom štádiu trestného konania k obžalobnému návrhu). Ústavný súd nezistil, aby krajský súd opodstatnenosť

sťažovateľovej väzby odôvodnil len závažnosťou jeho trestného činu a hrozbou vysokého trestu. Je zjavné, že tvrdenia krajského súdu majú oveľa širší rozmer. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd prijatým rozhodnutím poskytol jasný a odôvodnený obraz o potrebe ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe. Okrem toho krajský súd, aj keď stručne, predsa uviedol, že v danom prípade nezistil žiadne významné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali nahradenie väzby písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom k tomu dodal, že v prospech vyhovenia tejto požiadavke sťažovateľa nemôže slúžiť ani skutočnosť, že sťažovateľ nebol dosiaľ trestne stíhaný. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu ju aj odmietol.

Sťažovateľ namietal, že krajský súd napadnutým uznesením porušil aj zásadu prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, keď dôvody jeho väzby odôvodnil aj doterajšou dôkaznou situáciou. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd namietaným uznesením rozhodoval o zákonnosti väzby. Väzbu je nutné vnímať ako inštitút trestného procesu znamenajúci obmedzenie osobnej slobody trestne stíhanej osoby, ktorý sa vyznačuje tým, že napomáha dosiahnutiu účelu trestného konania, a to v podobe či už znemožnenia obvinenému vyhnúť sa trestnému stíhaniu, zabránenia v marení objasňovania dôležitých skutočností alebo zabránenia v pokračovaní trestnej činnosti. V tomto prípade krajský súd rozhodoval o zákonnosti sťažovateľovej väzby založenej na dôvode podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, vychádzal zo skutočností, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu, ale tieto prezentoval len v rozsahu relevantnom pre dané štádium trestného konania, pričom nebolo zistené, aby tento súd v okolnostiach daného prípadu prejudikoval rozhodnutie vo veci samej, a tak prelomil zásadu prezumpcie neviny sťažovateľa, podľa ktorej každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť aj v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ súčasne namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo veci samej v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 87/2009.

Sťažovateľ argumentoval tým, že v jeho trestnej veci bola naňho na okresnom súde 7. októbra 2009 podaná obžaloba, ale aj napriek tomu, že vo veci sa uskutočnilo viacero hlavných pojednávaní, nebola dosiaľ právoplatne skončená.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základných práv v dôsledku zbytočných prietáhov v konaní zapríčinených všeobecným súdom skúma, či sťažovateľ využil právny prostriedok, ktorý mu na ochranu jeho práv poskytuje príslušná zákonná úprava. Keďže v danom prípade ide o trestné konanie, ktoré sa na základe obžaloby vedie proti sťažovateľovi, mal sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v prvom rade na všeobecnom súde, a to v zmysle § 55 Trestného poriadku v podobe podania sťažnosti pre nečinnosť, prípadne podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Ústavný súd zistil, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ takýto právny prostriedok ochrany svojich práv nevyužil, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti s poukazom na nesplnenie podmienky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre jej neprípustnosť.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2011